

SATAKUNNAN KANSA <http://www.satakunnankansa.fi>

[⌂ \(http://www.satakunnankansa.fi\)](http://www.satakunnankansa.fi) Uutiset ▾ Lisää ▾

Näköislehti (<http://www.satakunnankansa.fi/nakoislehti/>) Asiakaspalvelu ▾

[🔍 Hae](#) [👤 Kirjaudu sisään \(/kirjaudu/\)](#)

"Pistä poika pussaten" – Kesäteatterikonkarin ensimmäinen rooli vaati heittäytymistä

LUKEMISTO 15.6. ⌚ 10.05 Päivitetty ⌚ 10.16

VEERA KORHONEN/SK

Kesäteatterin harjoituksissa hymy on herkässä. Susanna Salo-Kimppa ja Juha Kulmala näyttelevät Tuiskulan kesäteatterin Silkkikivessä.

Ilona Koskimäki

Köyliö

”Olen teatterin suhteen myöhäisherännäinen. Taisin olla 22-vuotias, kun **Nummisen Janne** tuli valittelemaan, että Tuiskulan kesäteatterissa ei ole riittävästi nuoria miehiä rooleihin, vaikka kevät oli jo pitkällä ja harjoitukset olivat alkaneet.

Kesäteatterissahan on aina pulaa nuorista jätkistä, ja nuorilla tarkoitan alle 40-vuotiaita. Sanoin Nummiselle, että ”mää voin tulla sit kokeilemaan”.

Harjoitukset olivat silloin vielä sisällä Seuratalolla. Olin muistaakseni vähän jännittynyt, kun en ollut valmiiksi mukana missään porukassa, vaan ihan yksin lähdin mukaan. Siellä oli kuitenkin tuttuja kasvoja ja minut otettiin hienosti vastaan. Kaikki kävivät esittäytymässä ja toivottivat tervetulleeksi. Tuiskulassa on aina ollut hyvä henki.

Jouduin heti ekassa näytelmässäni suutelemaan, se oli tietysti vähän sellainen, että aha, just. Jätkä tulee ensimmäistä kertaa teatteriin, ja sanotaan vaan, että ”pistä poika pussaten”. No, ei siinä mitään. Ja pääsin kyllä suutelemaan seuraavassa näytelmässäkin, ja sitä seuraavassa, ja sitä seuraavassa...

Silloin oli vuosi 2005 ja näytelmä oli *Pesän selvitys*.

Arto Myllärinen ohjasi. Olin esityksessä torpan poika, muistaakseni hahmon nimi oli Kalle Niitynpää. En ollut aikaisemmin juuri käynyt teatterissa, lukuun ottamatta koulun retkiä ja muutamia Tuiskulan esityksiä. Mutta siitä se lähti. Kun pääsin itse tekemään, sytyin teatterille. Se vei mennessään.

VEERA KORHONEN/SK

Juha Kulmala vaihtaa rooliasuun kesäteatterin katsomossa.

Sen jälkeen olen melkein joka vuosi esiintynyt kesäteattereissa ja talviteattereissa, opiskellut teatteria Tampereella ja nyt viimeiset viisi kesää on mennyt Tuiskulassa.

Kesäteatterissa olen oppinut sen, että teatterin pitää olla uskottavaa, totuudellista ja koskettavaa, ei mitään kainalopieruja. Ei pidä naurattaa naurattamisen takia.

Ja se ei ole kyllä yhtään totta, että kesäteatterissa aina esitetäisiin farsseja. Itse asiassa haluaisin joskus päästä näyttelemään farssissa. Sanotaan, että farssi on teatterin taidonnäyte. Ajoitus ja rytmi ovat niin tärkeitä.

Mikään ei ole hienompaa kuin se, että teksti itsessään on äärimmäisen hauskaa, ja sen saa puhua aivan pokerina. Silloin yleisö saa poimia hauskuuden. On tärkeää, että harjoituksissa saadaan naurut naurettua pois, ettei kukaan sitten esityksessä repeile roolihahmonsa vitseille.

Kepposiakin tehdään välillä. Jos käsikirjoituksessa lukee, että roolihahmo juo tässä kohtaa pitkän ryydyn, ja viinapullossa onkin veden sijaan ehtaa tavaraa, sen maistaa heti kun saa pullon huulille. Mutta "show must go on".

VEERA KORHONEN/SK

Rekvisiitapullossa on yleensä kirkasta vettä. Jaloviinaa markkeeraa tee.

Jos näytelmässä on mukana ylimääräisiä hilppeitä, vaikka moottoriajoneuvo tai eläin, se tuo aina lisävirikettä esitykseen.

Yhdessä näytelmässä oli mukana hevonen, joka aina tietyn kohtauksen tullessa päätti vääntää tortut keskelle näyttämöä. Vaikka fokus oli kohtauksessa ihan muualla, hevonen kyllä keräsi pisteet. Siihen se turautti. Ja tuotosta piti sitten väistellä esityksen loppuun asti.

Kerran taas oli vanha Java-moottoripyörä, jonka kanssa minun piti rehvakkaasti mennä hakemaan tyttöä. Hän hyppäsi kyytiin, mutta moottoripyörä ei lähtenyt käyntiin, vaikka poljin sitä monta kertaa. Piti sitten improvisoida ja pyytää, että tyttö työntäisi minut ja pyörän pois lavalta.

Joskus kulissien takana on tapahtunut jotain huvittavaa juuri ennen kuin joku tulee lavalle. Silmistä näkee, että vastaanäyttelijällä on nyt äärimmäisen vaikeaa pitää pokkaa. Siihen ei saa lähteä itse mukaan, ja siinä sitten yhdessä yritetään pidätellä naurua. Yleisö kyllä huomaa sen, ja se voi olla heistäkin hauskaa.

VEERA KORHONEN/SK

Silkkikivessä on myös lapsinäyttelijöitä. Minttu Manneroos ja Elisa Laine nauravat Erkka Heinon jutuille.

Hyvä kesäteatterinäyttelijä on tiimipelaaja, joka pystyy nostamaan vastaanäyttelijänsä parempaan valoon omalla tekemisellään, eikä kikkaile nostaakseen itseään esiin. Hän tekee työnsä tai harrastuksensa pyyteettömästi, mutta haastaa ohjaajaa kysymyksillään ja tarjoaa erilaisia vaihtoehtoja kohtauksiin. Ei turhia diivaile, vaan tekee hommansa.

Viime kesänä, kun olin kesäteatterin ohjaajana, oivalsin, että ohjaaja näkee todella paljon. Joskus näyttämöllä ollessa tulee olo, että onko se ohjaaja nyt yhtään huomannut, mitä teen täällä, jos ei saa heti mitään palautetta. Sitten voi tulla kiusaus säätää omiaan. Mutta jos kohtauksen fokus ei ole itsessä, mitään ylimääräistä ei kannata tehdä.

Ohjaaminen on vastuullista ja haastavaa, varsinkin kun on iso porukka. Jos kaikki 30 henkeä kysyvät vinkkejä ja neuvoja, pitää revetä aika moneen paikkaan. Sinulla pitää olla vastaus jos ei heti, niin viimeistään harjoitusten lopussa. Ihmiset ovat yksilöitä, joten jokainen tarvitsee omanlaisensa ohjeet.

VEERA KORHONEN

Ohjaaja Pekka Saaristo antaa ohjeita Juha Kulmalalle.

Tänä vuonna Tuiskulassa tehdään *Silkkikivi*-näytelmää. **Pekka Saaristo** ohjaa sen, ja hänellä on vuosikymmenten kokemus. On nautinnollista olla puhdasverisen ammattilaisen ohjauksessa. Pidän hänen suorasta tyylistään. Näytelmä kertoo siitä, kun karjalaisia evakkoja saapuu Satakuntaan, ja keskittyy yhden viikonlopun tapahtumiin.

Silkkikivi tehtiin alun perin Paimiossa joskus 80-luvulla, mutta me olemme köyliöläistäneet sen. Murretyöryhmä on kääntänyt sen Köyliön murteelle.

Ja kun tänne Köyliöön asutettiin aikanaan paljon räisäläisiä evakkoja, niin **Kaatosen Juhani** käänsi karjalaisten repliikit räisälän murteelle ja nauhoitti ne puheena. Myös roolihahmoni kalastajamies Konsta Haltia puhuu karjalaisittain. Olen kuunnellut Juhaniin tekemiä nauhoituksia ja aina välillä jututtanut paikallisia, joiden tiedän olevan Räisälästä kotoisin, ja pyytänyt heiltä murrenäytettä.

VEERA KORHONEN

Suuri osa kesäteatterinäyttelijän ajasta kuluu nurkan takana omaa vuoroa odotellen.

Olemme harjoitelleet helmikuusta asti, ja nyt kesäkuussa harjoituksia on kolmena iltana viikossa ulkona Torpparimuseolla. Juhannukseen asti mennään tällä rytmillä. Sitten alkaa perinteinen piinaviikko, jolloin painetaan joka päivä kolmesta iltakymmeneen. Ohjaaja asuu koko viikon jonkun ryhmäläisen mökillä tai peräkammarissa. Milloin vain voi tulla tällaiselle viljelijällekin soitto, että ”tuupas poika tänne kaheltatoista, sun kohtaukset vaatii vielä viilaamista”.

Tänä keväänä on ollut välillä rankkaa, kun on jo talvella lupautunut olemaan käytettävissä parhaaseen kylvöaikaan, kun pellolla tehdään pitkää päivää. Kesäteatterin lisäksi olen käynyt vielä Porissakin *Olavi Virta -musikaalin* harjoituksissa. Esitän siinä noin kymmentä eri hahmoa. Odotan jo innolla sitä vaatteidenvaihdon määrää.

Kyllä välillä kesäteatteria tehdessä tulee turhautumisen hetkiä, kun joku asia ei onnistu. Silloin ajattelen, että nyt lopetan tämän jutun ja lähdän possujunalla kotiin. Tai että tämä on viimeinen kesä.

Mutta sitten jostain kumman syystä pikkuhiljaa talven aikana ajatus muuttuu. Tulee sellainen olo, että ”niin no miksei... no kyllähän mä nyt... mitä mä muutakaan tekisin”. Että ilman muuta lähdän taas mukaan.”

VEERA KORHONEN/SK

Oman roolihahmon tarpeisto on hoidettava oikeaan paikkaan harjoitusten loppuksi. Ikean kasseissa ovat yleisön viihtyvyyden kannalta tärkeät takapuolenaluset.

KUKA

Juha Kulmala viljelee ja näyttelee

Syntynyt vuonna 1983.

Innostui teatterista vuonna 2005 näyteltyään Köyliössä Tuiskulan kesäteatterissa.

Lukuisien kesäteatteriprojektien lisäksi näytelty muun muassa Tampereella komediateatterissa, Porin teatterissa ja ollut tv-sarja *Salatuissa elämissä* vierailevana hahmona.

Ohjasi vuonna 2015 *Sähkö virtaa suanis* -näytelmän Tuiskulan kesäteatteriin.

Tehnyt vuodesta 2009 asti näyttelijäntyötä yhtenä ammattinaan.

Viljelee maata Köyliössä, muun muassa varhaisperunaa, kesäperunaa, sokerijuurikasta, kauraa ja uutuuksena kuituhamppua, josta tehdään luonnonkuitua.

Asunut myös vuoden Espanjassa, jossa opiskeli hierojaksi.

Tuiskulan kesäteatterissa on esityskaudella jopa lähemmäs 70 henkeä mukana. Näyttelijöiden ja teatteriväen lisäksi on muun muassa VPK:n hoitama liikenteenohjaus ja kyläyhdistyksen järjestämä kahvila.

Silkkikivessä on näyttämöllä noin 25 henkeä, ja joukkokohtauksissa enemmänkin.